

VRIE SCHUUNE GAZETTE VAN DE VIEZE GASTEN VEUR DE BRUGSE PUURTE

Ons Kommeere

OnsKommeere

driemaandelijke buurtkrant van

schrijfclub en fotoclub van
Bij' De Vieze Gasten
Haspelstraat 31 9000 Gent

Redactie & fotografie:
De Schuunschgreivers & Fixatief

Schrijvers:
Erik, Els, Markas, Freddy, Tania,
Greta, Nathalie, Koen, Joachim,
Fatima, Jessica, Shirin.

Fotografen:
Jessica, Anne, Lia, Markas, Shirin,
Erik, Freddy, Paul, Sammy, De Roma's
uit De Haspelstraat, Fredje, Dirk,
Katelijne, Joachim, Nathalie, Ann.

Eindredactie:
Schuunschreivers

Opmaak:
Karlos

Met steun van:

Nummer 14 alweer, het laatste nummer van 2011. Het is een vakantie-
editie geworden, onze reporters maakten verslagen van verre reizen,
kleine trips, vakantie in de Brugse Puurte, ... en nemen u met plezier
mee. De Tegenkomst is voor de gelegenheid van een andere hand, onze
columnist was helaas op reis, maar laat via postkaart weten dat hij tegen
het volgend nummer terug thuis is.

We nemen u mee naar Tunesië, Amsterdam, Marokko, Amerika, de bergen,
Malem en zoveel meer. Proef, ruik en geniet mee met de reportages lekker
onder een dekentje tijdens deze kille herfstdagen...

Veel plezier,

Ons Kommeere-team

Coverfoto: Koen V.

INHOUD ONS KOMMEERE JAARGANG 2011 NUMMER 14

Tegenkomst: Op Tocht	3	Fotoreeks Dirk	21
Fotoreeks Lia	4	Reiswoordzoeker	22
Naar het crisisstrand	5	Zoek de zeven verschillen	23
Vakantie in de Brugse Poort	7	Uw vader of uw moeder	24
Venetië	8	Fotoreeks Katelijne	27
Bij de indianen	9	Hola a todos - Nathalie	28
Marokko of Tunesië?	10	Favoriet Plekje	30
Fotoreeks Freddy	14	Fotoreeks Paul	31
Fotoreeks Markas	15	't is wij om weer thuis te komen (9)	32
Summer Blues Malem!	16	De vuilbak van Ons Kommeerke	34
Fotoreeks Roma	18	Bink van de maand	36
Hmm multiculturaliteit!	20		

TEGENKOMST

OP TOCHT

Waar wij wonen, is geen groen. Alleen een smal streepje platgetrapt gras dat de weg toont naar de brug, waar je niet naar boven, maar naar beneden gaat. Daar beneden, in het hoekje, staat vaak een man te vissen. Niet altijd dezelfde man, maar steevast houdt hij streng en geconcentreerd de dobber in het oog die ronddrijft tussen het daar samengegroepte vuil. Mijn hond stapt hem gewoon voorbij, ze ziet hem niet en hij ziet haar evenmin. Onder de schaduw van de brug laveert ze tussen stukjes glas en probeert ze achtergelaten stukjes brood te stelen. Eenmaal terug boven komt de verademing: gras, waar ze gretig haar neus induwt. Even verder komen we langs de losloopweide, waar het gras hoog staat en je nog wilde planten en bloemen ziet. Honden zie je er nooit lopen. Dat doen ze aan de overkant bij de speeltuin, waar het gras gemaaid is en waar er bankjes staan. De wilde kastanjes voorbij; het pad brengt ons langs het water naar de futen en de reiger, die majestueus stil staat tot we hem op een meter na bereiken. Terwijl zij haar neus blijft volgen, zie ik hem wegvliegen, naar de resten van een gebouw aan de overkant. De ruïne van Malem. Woont hij daar?

Vroeger liepen we verder door en keerden langs de vijvers terug. De laatste jaren worden onze tochtjes korter en korter.

Een heleboel dingen zijn in de loop der jaren hetzelfde gebleven. Er liggen nog steeds bootjes aan de overkant van de rivier en er zitten nog steeds vissers aan de waterkant. Elke zondag wordt er gezongen in de kerk. Maar er is ook veel veranderd. Het zijn telkens andere huizen die verbouwd worden.

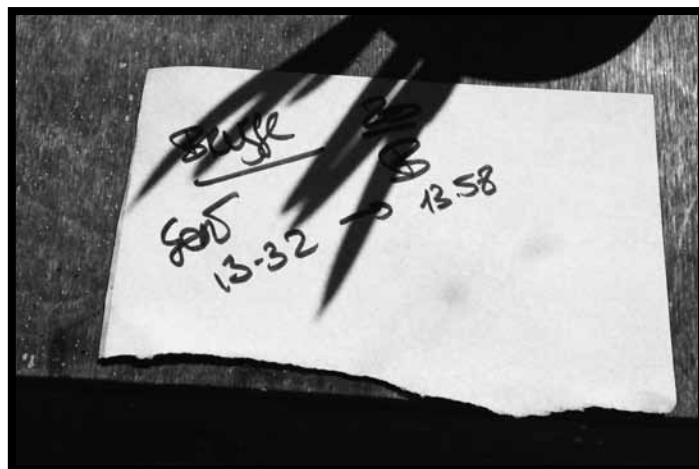
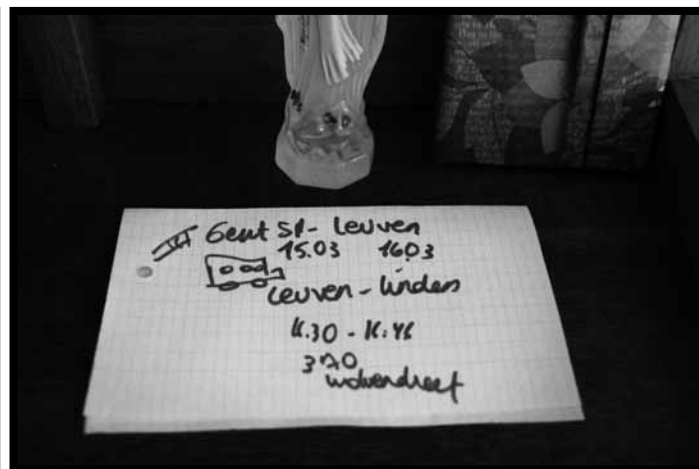
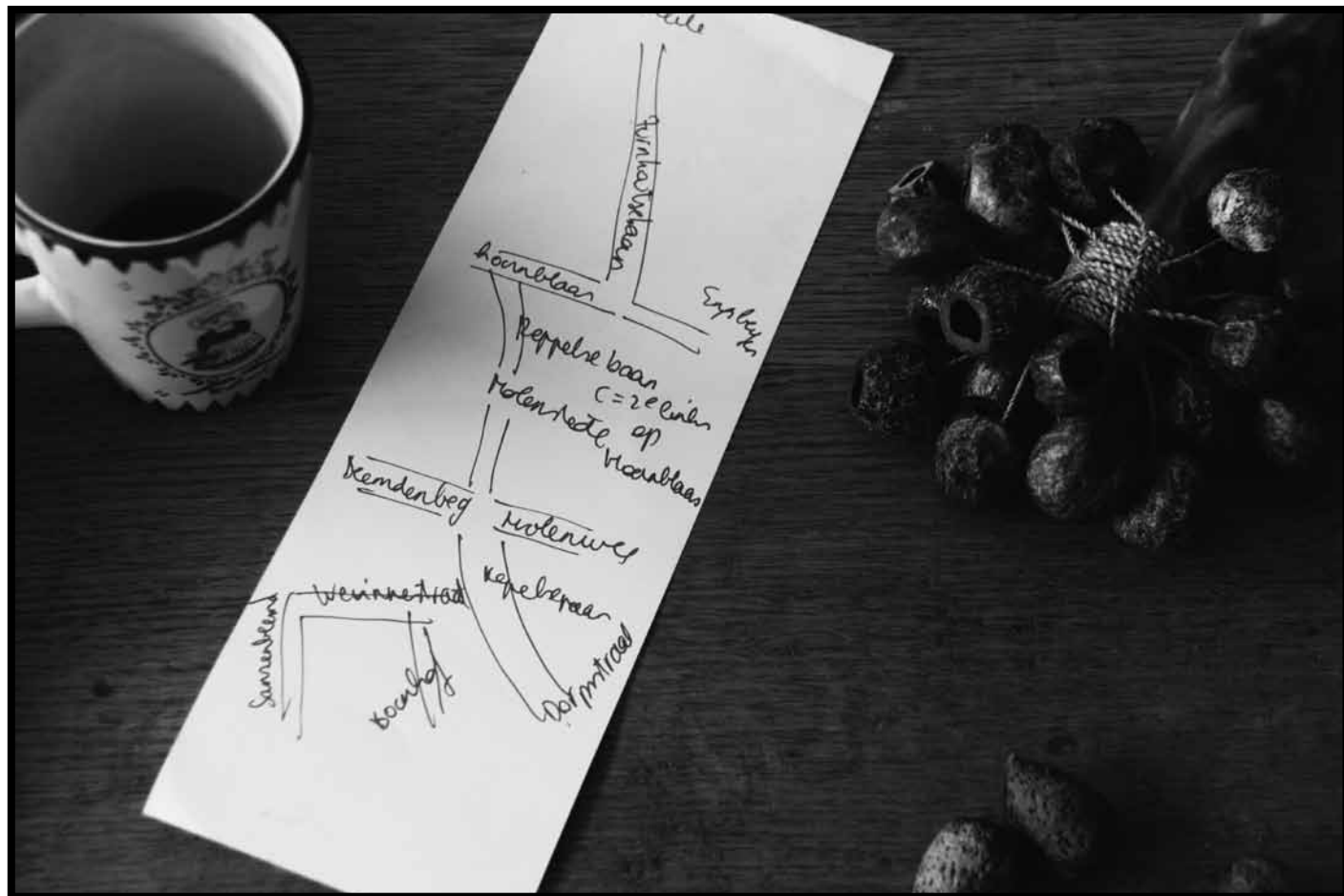
De mevrouw die al jaren een praatje met me maakt, is verhuisd. Ze herkent me de laatste tijd niet meer en is nu bang van mijn hond die ze vroeger een aaitje gaf.

Het zijn steeds andere kinderen die me vragen : "Bijt ze?", "Mag ik ze stelen?"

We keren terug. Trager en trager.

Voor we onder de brug door gaan horen we de wind nog even zingen, tussen de bomen zonder naam, die de ingang van deze kleine oase bewaken.

tekst: Tania

Foto's boven: Lia

Deze zomer ben ik naar Dokstrand geweest. Met mijn nieuwe vélo.
't Is niet ver en toch plezant.

Ik kwam er Joris tegen; we hebben ons met een goed pintje in 't midden van die grote zandbak in een strandstoel neergevleid en onze zonnebril opgezet.

Er was geen zon, wat denkt ge, maar wit zand "blekt" en dat is slecht voor de ogen.

Ge moet weten dat Joris juist terug was van safari naar de Everglades; PAK geld gekost maar echt de moeite! Met veel krokodillen, overal moeras en pink flamingos en ook nog serieus verbrand geweest.

Na al een pintje of drie mocht ik ook iets vertellen. 'k Moest niet liegen want verder dan De Panne ben ik dit jaar niet geweest. Maar Dokstrand doet me wel denken aan mijn allereerste vakantie in de zomer van 1964...

Ik was toen zeven jaar en voor mijn "Eerste Communie" had ik een echte jongensfiets gekregen. Mijn vader leerde me rijden, maar dat lukte niet echt. Onze gebuur Willy was een goeie kermiscoureur en die zag meteen wat er mis was; dus monteerde hij een heus koersstuur op mijn fietske, zette een klakske van Peugeot op mijn broskop en gaf me een flinke duw. Van toen af ben ik voor de rest van mijn leven recht op kunnen blijven.

"Bij Willy Cooman" heette zijn café. Er kwam veel volk, niet alleen voor de bolbaan maar ook omdat Willy een zwart-wit televisie in het café had opgesteld; de helft van

NAAR HET CRISISSTRAND

de straat ging er die zomer naar de "Tour" zien en zo mocht ik ruim veertien dagen achtereen met pa mee op café. Wat Frankrijk was wist ik nog niet, maar het was toch wel iets anders dan mijn Bevrijdingslaan! Ik plakte aan het

"de helft van de straat ging er die zomer naar de "Tour" zien en zo mocht ik ruim veertien dagen achtereen met pa mee op café."

scherm en zag vreemde dorpen, bossen, zeeën en bergen passeren. Het maakte me stil, dat wou ik ook! Met mijn koersfiets. 't Was Tom Simpson die won en hij had net zo'n petje als dat van mij!

En 't was ook weer Willy die mijn pa en mijn ma zo zot kreeg dat we twee dagen later op reis gingen. Met de fiets...

We hadden geen tent. Dus laste Willy een trekhaak aan zijn "Prinzke" en hing er de "WaWa" van Fons de Toerist achter; véél beter dan op de grond te slapen!

Mijn broer, toen vijf, moest in het kinderstoeltje achterop mijn vaders fiets. En de reiswieg met mijn zus, die toen nog fruitpap at, zette pa met pannelatten vast op moeders fiets. We zouden naar de zee gaan maar daar zijn we nooit geraakt...

We gingen langs veilige wegen, dus eerst langs de Brugse Vaart via De Lieve, Schipdonk en een stukske Leopoldskanaal

tot bij de kop van de Stinkvaart in Balgerhoeke, alwaar ik mijn eerste echte wereldwonder mocht aanschouwen: een huizenhoge witte berg schuim met bellen en blazen zo groot als mensenhoofden. Fosfaten. Ik reed nu als een echte renner letterlijk in het kielzog van mijn vader. En was het niet dat mijn broer, die ik toen al niet goed kon verdragen, wel tien keer zijn kop had gedraaid en even zoveel keren zijn tong naar mij had uitgestoken, het was nooit gebeurd. Ik zie nog de verschrikking in zijn ogen toen ik met volle kracht op zijn kinderstoelke inreed! Mijn vader bleef recht en ik tuimelde in de gracht. Mijn broer hilde hysterisch. Zwaar accident...

(...het was echt héél ver, we waren zeker al in een ander land...)

We zijn er, zei pa. Maar de zee was hier een beetje raar: zeer smal, zeer lang met aan de ene kant bossen en aan de andere kant boeren die bezig waren in het graan. Geen golven, wel zand; een meter of twee, aan de overkant ook. En ik kon die boeren horen praten, zelfs verstaan: ik was dus niet in Frankrijk.

Dit was het Crisisstrand; het verschil tussen eb en vloed was er toen een halve meter en de laatste vissersboot meerde aan in 1952.

Verzanding. We waren op grondgebied Boekhoute (BE) en tien meter verder aan de overkant lag Philippine (NL). Aan de geul, restant van de haven, kwamen elk jaar met de Gentse Feesten minder gegoede families op vakantie-uitstap vanuit Gent.

Tot dusver mijn ontgoocheling, want moe had van alles mee van thuis, al was het een beetje gesmuisterd en gesmolten van de hitte, het smaakte ons des te beter hier. Ik kon te voet over de zee, zoals in het Oude Testament. En aan de overkant zeiden de boeren dat ik in Holland was. Dus toch een ander land. Fantastisch!

Zo ging ik wel tien keer over en weer met telkens iets mee van Holland naar België en andersom. Het leven was grenzeloos.

Alleen mijn nieuwe sponzen zwembroekske was mij tot last, dat ben ik dan ook ergens halverwege verloren... Er waren al wat mensen komen kijken want er kropen drie blote kindjes over het Crisisstrand en de zon was al onder. Mijn ouders zaten stil naast mekaar, radeloos, zonder tent. Toen het helemaal donker was, zagen we twee lichtjes: Willy met zijn Prinzke, maar zonder caravan, die zat in Boekhoute in een weiland, want de trekhaak was losgescheurd. Hij kon er echt niets aan doen, maar hij had wel een fles jenever mee! Ze hebben die van pure miserie in één keer leeggedronken ...

Willy was het eerst niet van plan, maar hij vertelde die volgende morgen al van Robinson Crusoe; dus sleepten we massa's bomen en takken en bladeren tot bij het zand en bouwden er ons Zomerhuis mee, waarin we de rest van de week met z'n allen hebben geslapen. Ik ravotte

met mijn broertje en zusje in het zand, we speelden met takjes en steentjes, gingen petanquen aan de overkant met Hollandse plantajuinen en elke avond was er kampvuur. Ma gaf me zwemles, maar ik was duidelijk beter in duiken. En toen een garagist ons ook nog oude binnenbanden van een camion bracht, konden we zelfs afdrijven tot bij de échte zee. Mét golven én zonder overkant!

Het was de mooiste vakantie van mijn leven. En honger hadden we ook al niet; al zagen we er bij het einde van de week uit als in lompen geklede schipbreukelingen, de lokale inboorlingen kwamen ons elke dag met plezier provianderen; ik heb er tomaten-crevettes gegeten, biefstuk-van-eigen-slacht, verse schelpkes (sluimererwten) van de Boekhoutenaars, zoute drop, maatjes en boterhammen met gestampde muisjes van de Philippiners ...

En ma wou op het laatst toch ook nog boter mee voor thuis, maar het was zo heet dat er van de tien kilo "Zeeuws Meisje" die ze in Philippine ging halen nog amper de helft overschoot toen ze in ons kampement terugkwam: ze zette een flesje onder wat nog uit haar fietstassen lekte om ons mee in te smeren, al was ook dat nu véél te laat want we waren al half verveld ...

De laatste dag hebben we allemaal samen een heel groot zandkasteel gebouwd bij laag water. Zes uur later was alles weg.

Het was een ongezien mooie zomer in 1964 en in het dorpscafé zong iedereen uit volle borst mee met Roy Orbison's "It's Over".

Het jaar nadien is de geul bij Boekhoute definitief ingepolderd; op het plein bij de kerk rest nu enkel nog de "BOU 8" als aandenken.

tekst: en foto Markas

Rita mode

Kleding voor
hem en haar

Bevrijdingslaan 21
9000 Gent

09 226 31 49

Vakantie in de Brugse Poort

VENETIË

Venice, Venedig, Venetië...

Wie heeft er nog niet van gehoord? Wie is er nog nooit geweest? Wie zou er niet eens in zijn leven naar toe willen gaan? Ik droomde er in elk geval al heel lang van! Tot deze zomer!

We besloten alle goede en minder goede raadgevingen naast ons neer te leggen en het aan den lijve te testen! We boekten een goedkope vlucht naar Venetië en een 'romantisch' hotelletje in het centrum tussen het San Marcoplein en de Rialtobrug.

Na een kleine vertraging met het vliegtuig door een wilde staking van het 'bagagepersoneel' in Venetië, arriveerden we rond half een 's nachts met een taxiboot aan de Rialtobrug. De romantiek droop eraf! Aan het kanaal, op een terrasje, dronken we ons eerste glas wijn van die avond.

Venetië by night aan het water! Prachtig! Tot het opeens begon te regenen!

We zijn toen maar vlug vertrokken op weg naar ons hotelletje: een oud paleis van de een of andere Doge aan een mooi pleintje.

Daar aangekomen bleek alles potdicht. Geen ingang, een afgesloten hek voor een brugje! Wat nu?

Er kwam een late bewoner langs die ons

**“We waren
aanbeld in
het Italiaanse
'Falty Towers'!”**

in gebrekkig Engels vertelde dat er een zij-ingang bestond, waar we moesten aanbellen. Wat een geluk dat we die man tegenkwamen! Je moet weten dat het uitgangsleven in Venetië namelijk op een zeer laag pitje staat. Na middernacht kruipt praktisch iedereen er blijkbaar in zijn bed om 's morgens vroeg weer uit de veren te kruijen.

Na veel aandringen (bellen) deed de nachtwaker eindelijk de deur open. De man was een kruising tussen John Cleese en Miguel. We waren aanbeld in het Italiaanse 'Falty Towers'!

De receptie was op de vierde etage, geen lift, en de man vond geen kamer voor ons! Alles was nochtans op voorhand geboekt, bevestigd en betaald. Hij is toen met ons op zoektocht gegaan: verschillende mensen uit hun bed gehaald, zich dan maar geëxcuseerd, met ons naar een ander hotelletje om de hoek gestapt, weeral andere mensen uit hun bed gehaald en dan uiteindelijk terug naar 'Falty Towers' om daar naar een zolderkamertje geleid te worden waar geen elektriciteit was en ook geen badkamer!

Die was er wel op de gang om te delen met nog andere fortuinlijken en ... er was ook geen sleutel! Joepie! Sta je lekker te douchen en één of andere Hollander komt zijn kakske doen! Zie je het al voor je?

Ok, we hebben die nacht op de zolder geslapen! 't Was ook al half drie en 'Miguel Cleese' begon er bij te schreien. Zo veel tegenslag op één nacht was hem nog nooit overkomen!

's Anderendaags zijn alle problemen verholpen door een wat meer gewiekste bediende die ons, ter compensatie van het heen en weer gehol die nacht, een kamer met badkamer op de eerste verdieping in een ander filiaal om de hoek aanbood. Oef!

Venetië by day!

Je moet er echt eens in je leven naar toe! Geen auto's, bussen, trams, brommers, zelfs geen fietsen: een en al rust, als je de drukke plaatsen zoals het San Marcoplein en natuurlijk de Rialtobrug vermijdt.

Je kan je er uren laten verdwalen in de smalle straatjes, over kanaaltjes en bruggetjes! Je vindt er de mooiste pleintjes met natuurlijk de nodige terrasjes, waar je kan genieten van een betaalbare 'Spritz'! Zelig! De 'Prosecco' is er ook lekker en de pizza's zijn niet te versmaden.

Natuurlijk brachten we ook een bezoek aan de twejaarlijkse Biennale van Venetië. We trokken er twee dagen voor uit, want deze tentoonstelling is zo uitgebreid dat je er anders een punthoofd van zou krijgen. Weerom alleen maar superlatieven en ... genieten!

Tussendoor maakten we een zestal wandelingen en bezochten elke wijk van Venetië met zijn eigenheden, typische winkeltjes, leuke bars en restaurantjes.

En elke avond opnieuw die heerlijke pasta's! Voor mij geen Bolonaise meer! We zagen er op een avond een jonge man een huwelijksaanzoek doen aan zijn liefde op een brugje.

Cliché, ik weet het, maar oh, toch zo schoon om te zien!

We kregen er zo waar tranen van in onze ogen! Dit is toch Venetië, nie waar?

En dan ... de gondels met de gondeliers!

Pure commercie natuurlijk: 80 euro voor een half uurtje varen op de kanaaltjes. Ja, we hebben getwijfeld. Maar toch wijselijk besloten om het toch te doen! Ik zou het me mijn hele leven beklagd hebben indien ik het niet gedaan zou hebben. Als je in Venetië bent moet je met een gondel varen!

Een ding is zeker: we keren terug!

Voor mij mogen ze het spreekwoord veranderen in:

VENETIE ZIEN EN STERVEN!

tekst en foto's: Jessica

BIJ DE INDIANEN

Toen ik deze ochtend wakker werd zat ik onder de grote tafel. Boven mij was er een gesprek aan de gang. Eén met volle woorden, lawaai en veel stemmen. Ik luisterde maar hoorde niet. Mijn ogen waren dicht en ik wachtte rustig tot het licht werd in het donker; ik zat bij de indianen.

De Navajo's. Mijn hut stond hoog op hun berg. Eenzaam boven de berken en de sparren. Het was er stil. Heel stil. Ik kon er denken. Diep nadenken. Tot ik honger kreeg en hun berg moest verlaten. Eten. Het pad was steil en slingerde zich in bochten naar het dal. Het begon te waaien.

Beneden was er feest. De indianen dansten. Met honderd of met meer. In ritme en cadans. Voor de regen, voor de oogst, hun voedsel, hun toekomst. Ze zongen bezwerend. Maar er kwam geen regen. Neen. Er was de wind. En die werd sterker. Alsmar sterker. Een storm stak op met zand uit de woestijn.

'Jesus', dacht ik, 'was ik maar onder mijn tafel gebleven met mijn ogen dicht.' Maar ik zat in een zandstorm

en moest er weg. Naar de wagen aan de rand van het dorp.

Twee indianen lagen op de loer. Die wisten ook niet meer hoe van hout pijlen te maken. Ze volgden mij en voor ik het wist had ik ze mee in de wagen. Indy en Joe. Twee gevederde en gepluimde indianen. Gevlucht uit de dans voor de storm. Ge moest dat zien.

Indy vroeg mij: 'Beautiful-Strong-Man-With-Pale-Blue-Eyes, do you have a woman?'

'Of ik een vrouw heb?' meende ik te begrijpen. Ik antwoordde hem evenredig.

'Mooi-Gevederde-Man-In-Dons-En-Pluimen, mijn tribe The Dirty Guests heeft zijn pueblo ergens in een ver overzees gebied Ganda genaamd. Daar dansen en zingen we ook vaak. Niet zozeer voor de regen, die hebben we zo al genoeg. Wij bewegen onze lichamen voor het vertier en plezier. Of zoals wij zeggen: voor de leute. En zo heb ik mijn vrouw leren kennen, mijn Schone-Peggy-Met-De-Bloemen-Op-De-Fiets. And by the

way Indy, mijn naam is niet Beautiful-Strong-Man-With-Pale-Blue-Eyes. Overzee noemen ze me gewoon Foxx. 't Is al erg genoeg...' Indianen hebben soms niet veel woorden nodig, dacht ik bij mezelf.

We zaten in de juiste bocht. Joe die wat geslapen had werd wakker. Hij had dorst. 'Foxx, do you have a beer?' Natuurlijk had ik geen bier want de winkels in de pueblos waar we door reden waren overal dicht. In New Mexico sluiten de drankzaken als er dienst is in de kerk. En zo was het. Tussen twaalf en twee. Geen bier. Dus wij verder met ons drie langs de schoonste natuur die ik gezien heb. Coyotes, vale gieren, herten, marmotten. Allemaal op onze weg om de zandstorm te ontvluchten.

'k Heb Indy en Joe uiteindelijk afgezet in Santa Fé, op het plein aldaar, bij de andere indianen. We hebben elkaar ter afscheid gekust en gegroet. En nu, zoveel jaar later, als het buiten regent, kruip ik nog steeds onopvallend onder de grote tafel, sluit ik mijn ogen en fluister ik in alle stilte naar mijn rode broeders in New Mexico. Want ik weet, we zijn er nog steeds voor elkaar.

Koen V.

Marokko of Tunesië ?

Ik ben half Iranese en half Brugse van origine, verslaafd aan mijn fotocamera besluit ik om deze zomer naar een zonnig, liefst gekend, toeristisch, Islamitisch land op reis te gaan. Om met mijn camera wat pics te nemen. Mijn camera zou mijn enige reisgezel worden.

Lekker avontuurlijk als jonge vrouw er even alleen tussen uit naar een 'gewaagde' bestemming. Ik post een bericht op facebook: Marokko of Tunesië?

Reactie 1:

Hangt af van uw 'doelstellingen' en wat voor reis je in je hoofd hebt. Strand en relax OF rugzak-peripetieën. Tunesië heeft het voordeel dat er niet veel volk zal zijn aangezien er een lichte onrust is. In Marokko moet je niet teveel tijd verspillen in de grote steden en op toeristische plekken. Neem vooral ook een kijkje in de dorpjes in het binnenland.

Mijn antwoord:

Ik ga om te fotograferen met de rugzak en een Marokkaanse vriendin zegt dat Tunesië te 'Tenerifisch' is.

“elke foto is een aanslag op mijn portemonnee.”

Reactie 2:

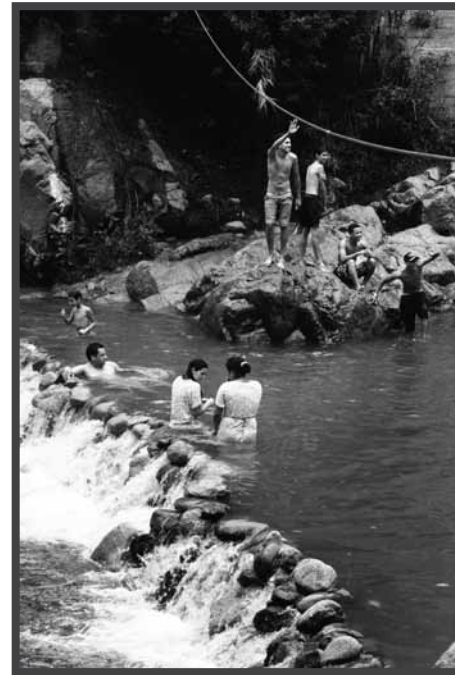
Agadir is een probleemstad. In Marokko bestaat het probleem dat je daar nergens alcohol kan vinden, zeker niet in kleinere steden of dorpjes. Je vindt da niet op straat, niet op restaurant, niet op café, niet in de winkel. Da 's daar een wet of zo...

In Marrakech is het lastiggevalen worden op straat heel erg. Het

zou daar 100 keer erger zijn dan elders. Het schijnt trouwens dat ook de mannen daar last van hebben.

Mijn bedenking:

Ze is mooi blond. Ik kies duidelijk voor een islamitisch land en heb ook een voorkeur voor de ramadanperiode. Het zal mij een zorg wezen dat ik daar geen alcohol vind.

Mijn besluit staat vast, ik ga naar Marokko! Ergens diep van binnen verlang ik naar een reisje naar Iran met mijn vader, met wie het contact stroef verloopt. Met de low cost maatschappij Ryanair vertrek ik uiteindelijk via Charleroi naar Marrakech: de stad waar mannen op hun hoede moeten zijn. Maar ook geen evidentie voor mensen die foto's willen nemen; elke foto is een aanslag op mijn portemonnee.

Ik kom toe in Marrakech. Op het alom bekende Djemaa el fna plein krijg ik, voor ik het goed beseft, een aapje in mijn handen geduwd 'foto 1'. Dat kost me uiteraard enkele dirhams. Al die artiesten op het plein, waar het volk non stop draait, het maakt me blijkbaar

rustig. Ik verlang ernaar dat de tijd gewoon stopt met draaien en dat ik een eeuwigheid op het plein mag vertroeven.

Het lekkerste non alcoholische drankje dat ik ooit gedronken heb ontdek ik hier in Marrakech; het is een mix van komkommer, sinaasappel, wortel en suiker. Heerlijk!!!

Het is Ramadan. In mijn 23 jarige

“Een mensenmassa, auto's, bromfietsen, ... Wat een chaos!”

bestaan doe ik er voor de derde maal aan mee. Derde keer, goede keer. Tijdens eerdere pogingen durfde ik weleens in de loop van

de dag een sigaretje op te steken. Zelig vind ik het wanneer de muezzin 'imam' een oproep tot het gebed doet. "Allah is groot" luidt het. Alle mensen banen zich een weg door de drukte om te gaan eten. Een mensenmassa, auto's, bromfietsen, ... Wat een chaos! Allah is inderdaad groot, want iedereen geraakt blijkbaar veilig thuis voor de vastenverbreking.

Op zoek zijnde naar mijn roots ben ik wel fier op mijn deelname aan de ramadan. De meeste Marokkanen waren hierdoor verontwaardigd, want ze zagen me aan voor een Italiaanse of Spaanse.

Terug in België neem ik contact op met mijn Iranese vader, na een jarenlange stilte. Ik voel me sterk. Ik besluit te bellen op de dag van het Suikerfeest. Aan de andere kant van de lijn hoor ik hem zeggen dat hij me mist en wil zien. Hij mist me!! Nog nooit hoorde ik mijn vader zo spreken.

tekst en foto's: Shirin

EEN PICKNICK IN EAST PROVIDENCE

Providence of PVD is nergens te vinden als reisbestemming in de vele beschikbare reisbrochures. Providence heeft ook beduidend minder te bieden dan bijvoorbeeld New York of San Francisco. Dat ook. Het is een onbekende hoofdstad van een voor velen onbekende staat: Rhode Island. Het doet even de wenkbrauwen fronsen. Rhode Island is zelfs zo onbeduidend als staat op de kaart van de US van A, de Verenigde Staten, dat men het echt met een vergrootglas moet zoeken. Zoeken tussen de grotere broers en zussen meer westelijk gelegen.

The Ocean State is gesticht in 1636 door Roger Williams, is minder dan 2.000 km² groot en heeft een paar meer dan 1 miljoen inwoners vandaag. Eigenlijk wordt Rhode Island groter – het blijft echter piepklein – wanneer men het woord New England gebruikt. New England dat ieder jaar zijn mooie veders toont aan de vele bezoekers in de herfsttijd: Indian Summer. Je moet het hebben meegemaakt want heel wat keren werd het beschreven en bezongen voor zijn kleurenpracht. New England bestaat uit Rhode Island, Massachusetts, Connecticut, New Hampshire, Maine en Vermont.

Zelf vergeet ik nooit het felle rood doorheen de andere herfstkleuren. Net geen dozijn bezoeken zijn het voor mij aan Providence, ditmaal wordt het de periode van eind augustus tot en met begin oktober. Het was een zekere Barnaby Evans die Providence op de kaart zette met

**“Voor mij
spreekt alvast
de echte
rust tot mijn
verbeelding”**

een jaarlijks terugkerend grandioos evenement in het centrum van de stad. Op een aantal zaterdagavonden gedurende de zomermaanden heeft er het WaterFire festival plaats. En dit op Providence Plaza. Vele duizenden bezoekers – waaronder ik - genieten dan van water en vuur. De Providence rivier is in het midden over de ganse lengte voorzien van brandende

houtstapels. In het zwart geklede rechtstaande roeiers varen langzaam de rivier af en houden de houtvuren brandende tot het middernachtelijke uur. Als je het nog nooit meemaakte is dit een van die wonderlijke dingen met op de achtergrond sfeerrijke muziek. Vakantie is voor mij ook daarvan genieten. Je kan je ook verbazen voor de mimekunstenars en de aanwezige ‘gargoyles’ of duiveltjes.

Providence 2011. Een nieuwe verplaatsing voor een korte tijd naar een ander plekje onder de zon. Andere waarden, ook met een andere sfeer.

Alles kan, niets moet... en alles kan ook gebeuren.

De snelheid van het Internet gaf reeds een bang vermoeden. Het is ‘hurricane season’. Orkaan Irene maakt zich klaar om de Oostkust aan te vallen. De dag van mijn heenvlucht en iets meer dan acht uur later, kwam ik dan aan in Philadelphia airport. De beangstigende vraag was: vliegt men nog op Providence vandaag? Een paar jaar terug was het antwoord negatief en kreeg ik een nachtje Holiday Inn aangeboden.

Op een paar uren kan alles veranderen, maar vlucht Philly naar PVD of TF Green Airport in Warwick, RI ging door. Echter met een enorme turbulentie die mij deed denken aan mijn eerste rollercoaster in Brooklyn, NY. Het was kantje boord, maar uiteindelijk konden we op tijd landen in Rhode Island. De tropische storm raasde de volgende dagen over ons heen: duizenden bomen en evenveel elektriciteitspalen knakten, vele honderdduizenden New England-ers zaten in het donker, waaronder wij. Het huis waar ik logeer is gelegen aan Taunton Avenue en deel van route 44. Route 44 is een viervaksbaan met druk voorbij denderend verkeer. Terwijl de regelmatige, herkenbare geluiden van de politie, brandweer- en ambulance wagens de buurt dagelijks onveilig maken. Providence zelf is onderverdeeld in East, West, South, North.

Het is niet direct de ‘place to be’ voor een vakantieganger, maar het is mijn stek die ik ook gewoon werd. Een bestemming met een goed gevoel. Het ‘huis op de prairie’, zoals mijn penfriend de woning noemt, bestaat uit twee verdiepingen en dus twee appartementen. Voor de Portugese eigenaar maandelijks meer dan duizend groene dollarbiljetten in the

pocket.

De tropische storm Irene was even plots voorbij als ze was opgekomen en we ontwakten met een blauwe hemel; het wordt zomers warm. Een volle week om er van te genieten en dat doen we. Met bijna dagelijkse bezoeken aan Crescent Park gelegen aan de Narragansett baai. Crescent Park heeft nog een overblijfsel uit vervlogen historische dagen: een houten paardenmolen waar een ritje vandaag een dollar kost en je nog altijd de ‘flos’ kan grijpen voor een gratis beurt.

Een lekkernij voor wat New England betreft is ‘clam cake’, in de ‘Clam Shack’ aan de molen is het dan ook altijd aanschuiven. Algemener bekend in New England is het sap van de ‘maple leaf’ boom dat je overal kunt kopen.

Logeren bij vriend(in)en is ook een vakantie waar je zelf plant. Geen enkele van je kennissen heeft zelf een lange vakantie. In dit persoonlijke geval

**“Ik vergeet
nooit het felle
rood doorheen
de andere
herfstkleuren.”**

zelfs iemand die niet kan overleven met twee fulltime jobs, die weinig tijd meer laten voor de fun van het leven. Je wordt meer betrokken bij het echte Amerikaanse leven waar de rozengur en maneschijn weg blijven. Voor mij als bezoeker zit het eenvoudig wat een dagelijkse lunch betreft; dicht in de buurt bevindt zich een mooi Seniorencentrum dat eigenlijk naast lunch ook allerlei ontspanning aanbiedt en ook een aantal trips. Maar waar je ook een mooi contact

krijgt met heel wat Amerikanen. Hier is niets nieuws onder de zon: klachten over ouderdom en levensduurte. Ofschoon de superstores als Shaws en Stop & Shop zich op korte wandelafstand bevinden, verkies ik een wandeling van een klein kwartier tot bij een echte Portugese bakker. Vers brood dat weinig lijkt op het Amerikaanse superstore-brood dat soms heel wat smakelozier is. Vandaag is dat 2,25 dollar voor een normaal gesneden, verpakt en warm. En een vriendelijke groet van de bakkersvrouw.

Toevallig verblijf ik dan ook op een plaats waar je niet over een auto moet beschikken voor aankopen, het aantal restaurants in de buurt is ruim een half dozijn en verderop is nog wel meer. Keuze te over en een restaurant Davenport naast onze voordeur bood ons daarjuist een heel lekkere Mexicaanse schotel aan met ‘quesadillas’. Neen, je moet niet naar McDonalds, maar je mag altijd, als je jezelf echt Amerikaan wil voelen. Zoals een vriend ooit vertelde: “McDonalds? Goed voor een koffie of een toiletbezoek.”

Er zijn heel wat mogelijkheden voor een avondje uit... Met twee personen op restaurant? Reken vandaag op dertig dollar, tip inbegrepen. Voor een ‘toerist’ met rekenmoeilijkheden een rekenmachientje meebrengen. Tip is 15% van je aangeboden rekening. Een bezoek aan de movies kan ook maar een bezoek aan de Red Box en je leent de nieuwste films voor een dag voor ietsje meer dan een dollar.

Kleine bezoeken, grotere bezoeken, maar toch hangt alles af van de omstandigheden. En je bent beperkt wanneer de stormen in de buurt rondtrekken.

Voor mij spreekt alvast de echte rust tot mijn verbeelding en wandel ik ook met gerust gemoed naar ‘kringloopwinkel’ Savers in de buurt om doorheen het geweldige aanbod aan lectuur te snuisteren. Om nog dat ene boek te kopen en te lezen waarvoor ik nog geen tijd had en daarvoor is een bezoek aan het rustige Providence – locatie van de film ‘Underdog’ en andere producties – ook een aangewezen vakantiestek voor mij.

tekst en foto's: Erik

Foto's links: Freddy
Foto's rechts: Markas

Summer Blues Malem!

Alle hulp kwam helaas te laat. En dan was er een vader van 7 kinderen, die dodelijk verwond is door één van hen. Het leven kan kort zijn, veel te kort. Deze zomer stierf ook Charlie Paloma, de clown met de zingende zaag en een echte spring in het veld. Hij is 83 jaar oud geworden. Hij heeft een lange loopbaan gehad en heeft menig luister gebracht op feestjes, zo ook op

het eerste Malemse wijkefeest in 2008. Hij woonde sinds jaar en dag te Malem, samen met zijn vrouw Marie-Josée. Zij hield er 20 jaar lang de bakkerij open. Maar nu is Charlie er niet meer en Marie-Josée vertrok van het Witte Eiland naar een woonzorgcentrum.

Op Malem, net als in iedere andere buurt, hebben we het wel eens over de burens en hun voortuintjes. Voortuinen met parabolen: mooi om te zien is het niet en het zou de buurt mooier maken indien ze dit in hun achtertuin plaatsten... Sommige bewoners met kinderen hebben een reuzentrampoline in de voortuin, in wezen net als een parabool maar dan horizontaal. Wel prettig om te zien zijn de kleurrijke bloemperken of voortuinen, waarin een wild boeket van prei, gladiolen, dahlia's of salade staat te pronken.

Als ik 's ochtends vroeg een zomerse dag op me zie afkomen en ik hoor de eksters, duiven, mussen en merels hun dag beginnen, dan heb ik energie voor tien. Dan heet ik al het vogelgetier welkom in mijn tuin, net als in "Marc groet 's morgens de dingen"!

Langs de oevers van de Lieve wandelend, kan je het gedicht van Guido Gezelle gerust al zingend of neuriënd, luidop zonder enige schroom, aanheffen: "Het krinkelende winkelende waterding", terwijl je

Van het ochtendgloren tot bij valavond valt er veel te bekijken op ons eilandje!!!

Deze vakantie is er, na veel ijveren, eindelijk een speelstraat geopend: gesloten voor alle verkeer, zodat de kinderen er veilig met de autoped of de fiets kunnen rondcrossen of allerhande spelen op straat kunnen doen. Zelfs bij regenweer, kunnen ze spelen, beschermd

onder de bomen of door parasols. Er is een mix van nationaliteiten. Hoe zo'n speelstraat je aan de tijd van toen doet denken en terecht!

Het Heldenplein, waar de enige eetwarenwinkel is: deze van Nicole – niet met Hugo, maar met Herman, ook niet met De Croo, maar met een andere getrouwd. (Zij twee als overweldigende getrouwen van het Eiland!) Geladen met pak en zak, gaat Nicole over de middag op stap om een paar van de oudste bewoners hun waren te brengen. 'Collishop Nicole is the best!' En Nicole zelf heeft voor mij aaibaarheidsfactor 10.

Malem kent natuurlijk niet alleen rozengeur en maneschijn. Net zoals waar dan ook in het land zijn een paar ongevallen, drama of tragedie nooit uitgesloten. Jammer genoeg bleef ook Malem niet gespaard. Zo gleed een Afrikaanse, jonge moeder uit in de Lieve – een grote gracht, vol kroos en donker water, waardoor je de bodem niet ziet. Ze sloeg in paniek en verdronk.

“ Net zoals waar dan ook in het land zijn een paar ongevallen, drama of tragedie nooit uitgesloten.”

de eendjes of een meerkoetje met haar kuikens ziet peddelen. Soms zie je een visser die een karper gevangen heeft en een praatje wil maken. En als je liefst alleen de rust wil opzoeken, dan kan je het geritsel van de treurwilgen tot bijna in je nek voelen.

De jachthaven daarentegen is niet veel soeps, want daar zijn de meeste roestige catamarans, zeil- of motorboten aangemeerd. Maar het is een fotografische lust voor het oog!

Daarom mijn pittig advies: Kom je naar het eiland Malem, breng dan je fototoestel, een schildersezelsel, een videocamera, een boek om in te verdwalen of je dagboek mee. Hier is plaatselijke charme gemengd met internationale kleurrijke toetsen; een frivool palet van

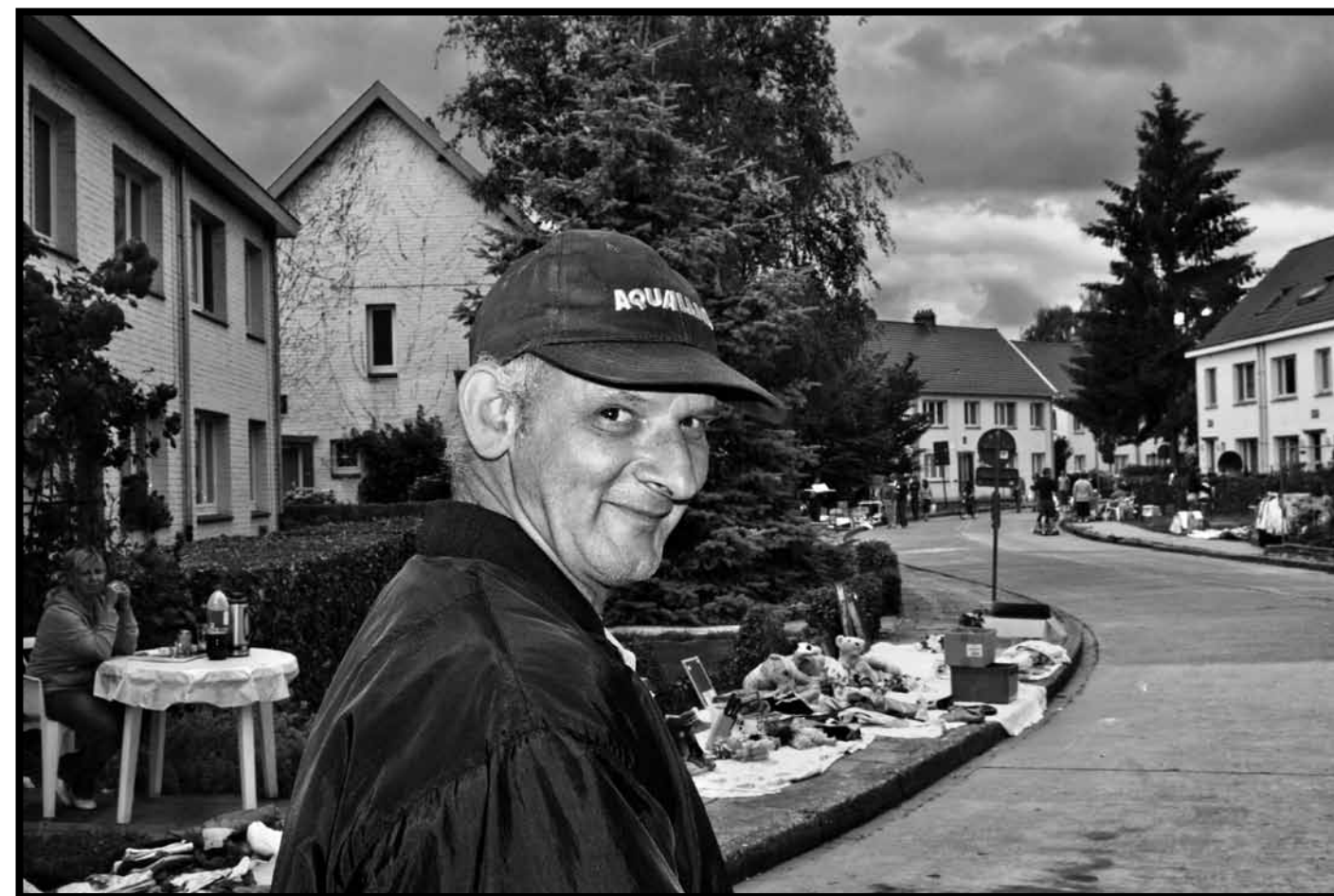

kleuren en geuren, van klein tot groot!

Ook al waren de tijdingen soms gespannen of verdrietig en de zomer misschien een beetje druilerig, stormachtig of koeltjes, ik blijf bij het positieve: veel kinderen hadden dolle pret, konden genieten van de speelstraat en kennismaken met de 'groentjes' van de buurt en met tussenpozen voelden we warme zonnestrallen op onze huid. Nu maar hopen op 'an Indian summer', zoals ze in Amerika zeggen voor een warme herfst! We hebben alvast een paar van die dagen gehad.

tekst: Greta

foto's: Paul en Sammy

Hmm multiculturaliteit!

Het laatste weekend van de Gentse feesten vertrokken Christine en ik op weekend. Even weg uit de drukte naar een nog grotere, drukker, maar wel superleuke stad; Amsterdam. We waren tegen 17.30u ingecheckt in onze hostel waarvan de naam mij ontglipt ... a ja ... het was Aroza Hostel. 35 euro per nacht voor een kamer met 4 stapelbedden, alstublieft ;-), maar wel "only girls allowed" en 5 minuten te voet van de stad. De hostel was hilarisch: overal grappige foto's en teksten aan de muur zoals "Don't worry, be sexy" en de eigenaars achter de toog altijd even vriendelijk en met een grote lach op het gezicht. Hmm daar zal wel iets meer achter zitten... De eerste avond spraken we af met een Haïtiaanse vriendin van Christine; Talita, Awet (ex-collega van Ethiopische afkomst) was er ook bij, in een Ethiopisch restaurant. Ik heb eerlijk gezegd nooit Afrikaans gegeten. Ik wist niet wat ik moest verwachten, maar laat me graag verrassen. Toen we aankwamen vermoedde ik al door de geuren dat het lekker zou zijn. In het restaurant hing overal Ethiopische kunst. We kregen een grote plateau met kip-, vegetarische- en visgerechten en bereide groenten. Man, man, dat was om je vingers en handen bij af te likken! We aten met ons handen en met behulp van een soort pannenkoek. Na het eten gaf Awet ons een rondleiding in het restaurant om wat uitleg te geven bij de voorwerpen die er hingen. Uit wat ik begrepen heb zijn Ethiopi-

ers heel trotse en gelovige mensen. Na heel wat verhalen, gezelligheid en lekkerheden in het restaurant besloten we om een wandeling te maken op het Leidse Plein. Wat mij opviel aan deze stad is hoeveel toeristen er zijn (of course) en hoe multicultureel ze is; ik zie weinig blanke Hollanders. We zijn toen uiteindelijk in Jazz Café Alto beland. Volgens Lonely Planet een "must have been", met de sfeer van een gezellige drukke bruine kroeg. Het is een soort walk-in bar en je kan er elke avond van live jazz genieten. Die avond was er een optreden van een zwarte jazz-zangeres, die kon er wat van! Ik houd echt van jazzmuziek, die doet iets met mij. Later op de avond werden mijn oogjes kleiner en kleiner, tijd om afscheid te nemen en terug te gaan naar onze Hostel. We spraken af om de volgende dag tegen de middag met z'n drieën naar het Rembrandthuis te gaan; kwestie van wat kunst op te doen. We konden rondkijken in het huis waar Rembrandt vroeger woonde en via een koptelefoon kregen we alle weetjes te horen. Hij maakte vooral schilderijen en etsen over Bijbelse taferelen. Zijn schilderijen waren ook meestal zwart-wit. Interessant, maar niet iemand die mij persoonlijk aanspreekt. Nadien gingen we wandelen op het Rembrandtplein en iets eten in een Italiaans restaurant. Ik ging even terug naar het Aroza Hostel om een siëstaatje te doen; kwestie van al de indrukken die ik kreeg wat op een rij-

tje zetten en tjah ... de nacht ervoor was ook kort geweest en vaak onderbroken door Schotse meisjes die speciaal naar Amsterdam zijn afgezakt voor "the nightlife". Toen ik wakker werd in de namiddag hadden we twee nieuwe vriendinnetjes bij, namelijk Emilie (uit Ile de la Réunion), die op bezoek was bij haar familie in Parijs en op haar eentje afgezakt naar Amsterdam, en een Marokkaanse meisje dat in Madrid woonde en werkte aan haar doctoraat rond het milieu en die er was om een congres bij te wonen. Een Marokkaanse die iets studeert rond het milieu, dat ben ik nog niet vaak tegengekomen! Het bleek een interessant en vooral grappig meisje te zijn, afkomstig uit Marrakech. Met z'n vijven gingen we 's avonds wandelen in de Pijp, om daar iets te eten. Deze keer werd het Hindoeistaans, mmh ik houd van multiculturaliteit ... vooral met pindasaus. 's Avonds regende het echt pijpenstelen, maar we lieten ons niet doen! Zoals Awet zei: "In mijn land regende het kogels, hoe kan ik hier dan bang zijn van regendruppels?" Daarna belandden we in de 'Music Club, Bourbon Street', waar die avond een concert was. Het bleken bekende en onbekende covers te zijn waar je gemakkelijk op kon dansen: de sfeer zat er echt in!! Ik ben toen nog blijven plakken met Emilie en Awet, we zijn nog naar de walletjes gaan kijken: dat is echt de moeite 'by night'. Veel mensen (future customers?) dat daar rondhingen, een aparte sfeer; een beetje 'moulin rouge' maar dan in smalle steegjes. Hmm Amsterdam: veelzijdige stad...

tekst: Fatima

Foto's: Dirk

REISWOORDZOEKER

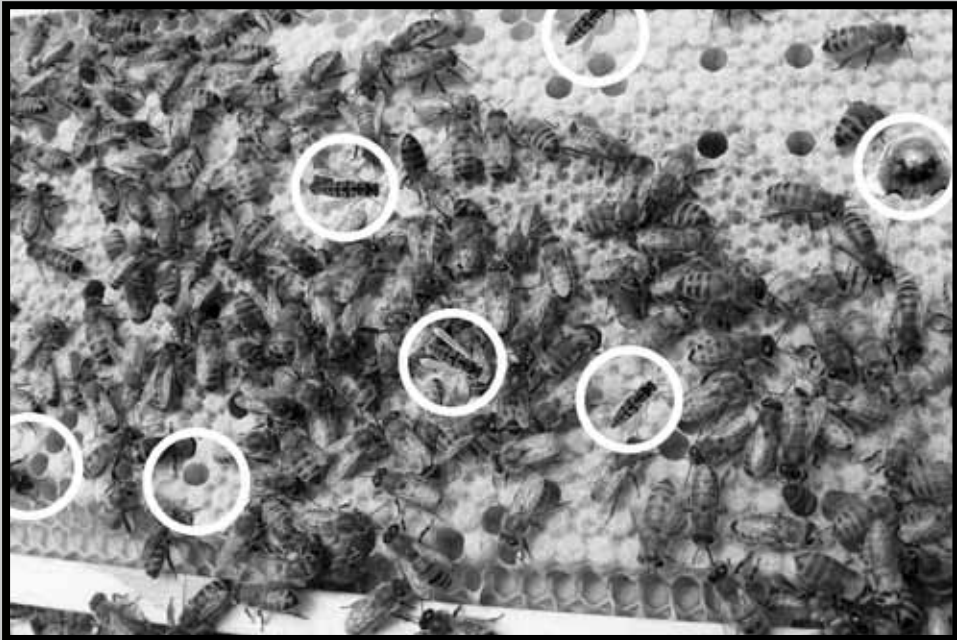
De woorden kunnen zowel horizontaal, vertikaal en diagonaal in het rooster staan, zowel van links naar rechts als van rechts naar links, van boven naar onder of van onder naar boven.
Met de overgebleven letters kan je een zin vormen, die je onderaan invult.
Zoek en doorstreep alle woorden uit deze lijst:

ALHAMBRA – CANYON – FLAMENCO – GEBERGTE – KERK – LAGUNE – MEZQUITA – MOZAIEK –
NATUURPARK – OLIJFBOOM – PATIO – QWERTY – REFUGIO – SINAASAPPEL – STRAND – TAPAS –
TIROL – WATER – ZON – ZWALUW

H	N	O	Z	E	S	A	P	A	T	I	O
T	M	O	O	B	F	IJ	L	O	I	C	S
E	O	I	G	U	F	E	R	E	N	N	A
V	Z	O	D	N	Y	T	R	E	W	Q	T
U	A	U	N	R	O	M	M	O	N	M	D
S	I	N	A	A	S	A	P	P	E	L	E
R	E	O	R	W	L	E	G	Z	T	O	E
O	K	Y	T	F	W	H	Q	N	T	R	M
O	E	N	S	W	L	U	A	T	E	I	N
E	N	A	O	A	I	P	L	M	V	T	A
L	L	C	G	T	E	N	D	A	B	E	O
K	N	U	A	E	T	D	E	K	W	R	K
R	N	I	N	R	G	E	N	T	E	Z	A
E	N	A	T	U	U	R	P	A	R	K	D
K	O	E	E	T	G	R	E	B	E	G	N

REISZIN:

Oplossing ‘De 7 verschillen’ vorig nummer:

Zoek de **zeven** verschillen

Uw vader of uw moeder?

Toen ik de papieren in orde bracht om een vrijstelling te verkrijgen voor de legerdienst vond ik mijn oud paspoort terug. Ik was al vergeten dat ik naast een Belgisch ooit een Tunesisch paspoort in mijn bezit gehad heb. Uit de laatste stempel kon ik exact opmaken

hoe lang het geleden was dat ik mijn vaders familie in Soliman en Djerba bezocht had. Een stempel uit 1990 en een andere uit 1992! Dat is exact 20 jaar geleden... Toen ik mijn beste vriend uit mijn studententijd vertelde dat ik plannen aan het smeden was om mijn familie deze zomer in Tunesië eindelijk te gaan bezoeken, reageerde

**“Met klamme
handen
wandelde ik
naar de douane
en gaf mijn
Tunesisch
paspoort aan de
douanier.”**

hij nogal sceptisch. “Goed, ga je weeral naar Tunesië?”, was zijn spontane reactie. Blijkbaar was dat een van de zaken dat ik hem, nu al tien jaar, jaarlijks toevertrouwde. Deze keer was het mij wel menens. Ik hoefde mij immers geen zorgen meer te maken over mijn legerdienst. Het leger had nu wel wat beters te doen dan een jonge Belgische Tunesiër te ambeteren. Ik vertrok dus uiteindelijk toch. Op maandagochtend 4 juli 2011 vanuit Zaventem naar de voormalige ‘Zine El Abidine Ben Ali International Airport’ in Enfhida.

Met klamme handen wandelde ik naar de douane en gaf mijn Tunesisch paspoort aan de douanier. Toen ik haar Arabische vraag niet verstond, keek ze mij minachtend aan: “Uw ouders hebben u geen Arabisch geleerd?” Ik antwoordde beschaamd in het Frans: “Dat is onder meer de reden van mijn bezoek, mijn familie terugzien en Arabisch leren.” “Uw moeder is Bel-

gisch”, stelde ze afgunstig vast. Ik knikte, waarop zij vroeg: “Wie van de twee zie je het liefst? Uw mama of uw papa?” Ik antwoordde met mijn beperkt Arabisch: “Kif Kif”. Ze glimlachte misprijzend, zette een stempel op mijn reisdocument en wenste mij een fijne reis. Hallucinant! Ben ik daarvoor zo lang niet naar Tunesië geweest?

Dit heeft toch absoluut niets te maken met de officiële opdracht van een douanier? Het drong stilletjes aan tot mij door. Mijn vader was een product van de jarenlange dictatuur. Hij had zich de angst die het regime zaaide, volledig eigen gemaakt en op mij overgedragen. Of had ik mijn legerdienst telkens als excuus ingeroepen om de Mid-

dellandse Zee twintig jaar lang niet over te steken en mijn roots te verloochenen? Wat het ook mogen zijn, de tijden zijn veranderd, de dictatuur is verleden tijd, de angst is verleden tijd! De knoop is doorgehakt!

“Tunisia, here I come!”

tekst en foto's: Joachim

b.v.b.a

blazoen optiek

**Blazoenstraat 5
9000 Gent
Tel: 09 226 17 24**

openingsuren: 9 -12u en 14 -18.30u
zaterdag: 9 -12u

BTW BE 0 420 4 39273 - RPR:GENT

Handelaars en zelfstandigen

van de Brugse Poort, wenst u ook te adverteren en ons tijdschrift te steunen? Neem dan contact met ons op. De plaats is beperkt.

Tarieven:

20 € voor 1/8ste pagina

60 € voor 1/2 pagina

90 € voor een volle pagina.

Geïnteresseerd? Geef een sein.

☎ 09 237 04 07 - dv@deviezegasten.org

Bij' De Vieze Gasten

FREDDY ZECHT:

Foto's: Katelijne

Hello everybody

dinsdag 5 juli
2011 15:35

Sevilla, stad van stad van de sinaasappelbomen, zonnige hitte, verfrissende verstuivers, gekoelde cafés, restaurants, gebouwen, ... De rest moet ik nog ontdekken: flamenco, nachtleven, kathedraal en koninklijke paleis ... Wat opvalt: ongelooflijk veel honden (met baasjes) en 2 maanden solden ('rebajas') en vooral veel mensen met zakjes van de Corte Ingles (zoets als de Inno, maar dan in Spanje). Ik was beter met een lege valies vertrokken :-)

Goe, ik zou nog zoveel kunnen schrijven, maar ga het voorlopig hierbij laten. Voorlopig heb ik alleen maar zin om te luieren, terrasjes te doen, eens naar de rivier te gaan, eens een panoramisch uitzicht op te zoeken, ... Tot nu toe loopt alles gesmeerd ('todo perfecto'). het tempo ligt al iets meer in mijn natuurlijke manier van handelen.

Liefs en hasta la proxima, Nathalie

Ons Kommeere

Haspelstraat 31

Brugse Puurte

9000 Gent

— EDICIONES POSTAL INTER, BURGOS (ESPAÑA) —
Prohibida la reproducción

Hola a todos

vrijdag 8 juli
2011 13:14

Ik zit momenteel nog in Cordoba, in de schitterende patio van het hotel. Ook dit is een aanrader. Niet zo goedkoop, maar voor 2 personen zou het slechts 40 euro zijn per nacht. En het is centraal gelegen. Ik denk dat in Cordoba alles centraal gelegen is, zeker in het centrum. Cordoba, de stad van de 'mezquita/cathedral' (mengeling van islam en katholicisme), Romeinse en Moorse overblijfselen, de stad en een fonteinlichtshow in het koninklijke paleis. Fantastisch. Cordoba is trouwens kandidaat als culturele hoofdstad in 2016. Zeker de moeite! In Cordoba leerde ik een Italiaans homokoppel kennen. We zaten op dezelfde bus vanuit Sevilla en raakten aan de praat. Omdat we 's avonds pas aankwamen, besloten we om na het inchecken nog even te gaan drinken. Vree wijs. Het was zo gezellig dat we gisteren een hele dag samen op stap gingen. Gisternacht moesten we afscheid nemen, want vandaag gaan ze vanuit Malaga naar huis. Ik ga vanmiddag nog een bezoekje brengen aan het museum voor schone kunsten en de synagoge. Dan de bus op naar Granada. Na de privacy en rust van de laatste 2 dagen, ga ik naar het volgende 'backpackershostel' in Granada. Maar eerst ga ik nog een beetje genieten van de stad, de hitte, ... en nog een beetje het kind vithangen: pootje baden in de fontein juist achter het hotel.

Greetz, N.

Buenas noches a todos

zaterdag 9 juli
2011 0:52

Toch nog een klein verslagje alvorens te gaan slapen. Ik heb pas deze avond de bus genomen naar Granada en ben sinds 23u aangekomen. vergeleken met de rust van Cordoba, geeft dit hier echt een rumoerig souks-gevoel. Om bij het hostel te geraken, moest ik eerst door een straatje, zoals in Marokko, met allemaal theehuisjes en winkeltjes, met kassettjes en licht hellend, met trappen. Het huis is in typisch Moorse stijl; veel verborgen hoekjes en kantjes, mozaïekjes, gekleurde lampenkapjes, ... Ik probeer morgen gewoon naar het Alhambra te gaan en dan laat ik Granada zoveel grote gebouwen, verkeersdrukte straten, ... Ik ben benieuwd hoe Granada overdag is. De weg naar Granada met de bus was wel heel mooi: heuvelachtig, met zonnebloemvelden, kilometerslange olijfgaarden, 'heuvels' een paar mooie dorpen en vestingtorens. En nog een positief punt: het lijkt hier iets frisser te zijn dan in Cordoba en Sevilla. Granada, de stad van de zwaluwen, de nachtelijke koelte (ik had het zelfs fris vanavond, mijn truitje vergeten), de zigeuners, de theehuisjes en de duidelijke Moorse invloeden, met als toppunt het Alhambra. Saludos, N.

Ons Kommeere

Haspelstraat 31

Brugse Puurte

9000 Gent

— EDICIONES POSTAL INTER, BURGOS (ESPAÑA) —
Prohibida la reproducción

Buenas ...

Dit is nog voor de allerlaatste keer, voor deze eerste vakantie, van op Spaanse bodem jullie plaatselijke reporter. Waar was ik gebleven? Op den 11e juli was ik, om de vlaamse feestdag te vieren, in Bubián, bij vlamingen, waar ik ook nog op 12 juli verbleef. We reden met zijn allen (ze hebben een zoontje van 1,2m) naar het begin van de Parque Nacional Sierra Nevada, waar we een wandeling maakten richting Mulhacen (3482m hoog). We zijn tot op zo'n 2600m hoogte gegaan. Op woensdag werd het een namiddagje strand in La Malagueta (stuk overbevolkt strand in Malaga). Op weg ernaartoe passeer je allerlei interessante gebouwen. De hostel is opnieuw heel goed. Hoe ze het doen, ik weet het niet, maar opnieuw is het gelegen op een prachtige locatie, midden in het centrum en op het dakterras heb je een blik op een aantal mooie gebouwen in de stad. Zeker nu met (zo goed als) volle maan. Ik maakte er zowaar een schetsje van. Malaga; stad van de zee en zijn meeuwen, Picasso en zijn geboortehuis, een paar Moorse burchten of vestingen, talloze kerken en een kathedraal (welke zichzelf respecterende Spaanse stad heeft dit niet?), ... Interessante stad. That was it, N.

don. 14 juli
2011 1:56

— EDICIONES POSTAL INTER, BURGOS (ESPAÑA) —
Prohibida la reproducción

Ons Kommeere

Haspelstraat 31

Brugse Puurte

9000 Gent

Bon giorno
Even terug keren naar het begin van Italië: Venetië, stad van het water, lagunes, kanalen en rivieren, maar ook van een wirwar van steegjes, kleurrijke gebouwen, het Dogenpaleis en het San Marcoplein en ga zo maar door. Op mijn verjaardag reisden we van Venetië naar Campitello di Fassa (het dorp waar de groep kampeerde), althans, dat was de bedoeling. We strandden in Bolzano, in het donker en met regen en dan te zeggen dat het daar op 31 juli veel te warm was (zeker 30°C). De dag erna vervoegden we de Vlaamse groep 'De Bergstijgers' in Campitello (op 1400m hoogte). Met een dag vertraging konden we aan onze stage beginnen in de Dolomieten. We hadden alleen wat pech met het weer: koud (avond: 5°C) en vochtig. De eerste groepservaring: ben je eindelijk weg uit het drukke dal, - altijd is er wel iemand aan het praten, of je moet doorstappen, of met mijn compagnon nog een dag of twee naar Canazei (een stadje een tweetal kilometer verder). Veel huisjes in Zuid-Tirol zijn echt Tirols. Half Duits- Oostenrijkse kitsch, peperkoeken huisjes, houten huisjes, pastelroze, -blauwe, -groene huisjes, kabouters en tierlantijntjes, maar ook opgezette dieren, ... in een hoger gelegen dorpje ontmoette ik, toen ik op een bankje bij een huis zat, de eigenaar van het huis, een man van 80, die net gepereerd was aan cataract, die me spontaan druifjes kwam brengen en een praatje maakte in het Italiaans - bij mij dan wel Italiaans met Spaans naar op :-). En zo kan ik oneindig doorgaan. Maar voor nu sluit ik het Italiaanse verhaal af. Slaapwel. Viva España en agosto!
Nathalie

dinsdag 2 augustus 2011 0:59

Hola a todos

vrijdag 12 augustus 2011 21:17

Na veel gedoe, slaag ik er eindelijk in om op Spaans grondgebied een verslagje te sturen. Laat ik dan maar even kort zijn. Het is hier fantastisch, onbeschrijflijk, te zot voor woorden mooi! Parque de Ordesa is een park uit de duizend! Schitterend! Dat ik voordien in Frankrijk was, ben ik al vergeten. Cirque de Gavarnie, was mooi, met zijn waterval en zo, maar met het slechte weer dat ik daar 1 dag gehad heb, vergat ik dat het daar ook mooi was. Liefste mensen, maak je om mij geen zorgen. Ik maak het hier zo goed, dat ik iedere dag opnieuw weer beslis om toch nog een dagje langer in Torla te blijven en met de bus naar Pradera de Ordesa te gaan. Het pad naar de hemel is bezaaid met doornen en ik dacht dat het pad van de hel bezaaid was met rozen. Dat is hier wel degelijk het geval: stenen, stenen, doornige struiken, boomstronken, hobbelige paadjes. De hemel bereik je niet zomaar! Dat is het enige waar ik kan aan denken, als ik in Parque de Ordesa loop. Maar de canyons van Ordesa zijn onbeschrijflijk. Oké, ik was ook onder de indruk van de Dolomieten en ook van de Picos de Europa, maar op dit moment is dit het summum: wonderlijke natuurfenomenen, om stil van te worden... Liefs en een dikke zoen, N.

9000 Gent

vervolg op p. 31 en 35

FAVORIET PLEKJE

In het bos ...

Het werd de zomer van regenvlagen en of dat goed is of niet; ik werd het gewoon; wandelen in het natte bos. Voor mij ging de hemel open en de regen viel op mijn hoofd.

Maar toch bleef dat stappen mij gelukkig stemmen.

Ja, deze zomer heeft de natuur wonderen gedaan en vooral boven mijn hoofd.

De groene bladeren ritselden in de bomen en de wind die vogels wild liet vliegen.

Voor mij was het reizen, keer op keer; maar dan in een half gespleten land en verder langs mij, fluitend, zien gevlogen.

En ook de konijnen niet vergeten,

de zwarte, witte en bruine die de kinderen moeten achterlaten.

Wat een tragisch verlies voor de kinderen; wat hard en vreselijk moet zijn.

Het was de reis in de tuinen van de planten en de ruige bomen waar ik langs kon gaan.

Het is daar waar de duiven zich verzamelen en onder de bladerdracht hun vederen uitslaan.

Het is de plaats waar de jeugdige kinderen spelen en merkwaardig of niet de honden op gepaste tijden hun baasjes uitlaten.

Ik zie er ook af en toe een gedreven sporter die zijn ziel uit zijn lijf wil lopen.

Ik blijf daar rustig onder en overschouw het schouwspel in de kletsnatte vlagen van de regen.

En al bliksemt en dondert het, ze blijven rustig zwemmend verder rennen.

Ik overdenk en ben ervan overdonderd hoe het zou zijn in een zonnig land,

op vakantie aan zee en strand waar het volk verblijft met hun jaren van opgelopen stress

als ik eerlijk mag zijn denk ik waarlijk dat ik niets zou missen dus zonder boe of ba

geef mij maar het bos waar vogels en konijnen thuis zijn

want dat is echt weg zijn van de sleur en de drukte van de rumoerige mensen.

tekst: Freddy

Foto's boven Paul

Liefste allemaal
 Gisternacht heb ik geslapen in een 'hostal', van waaruit ik vandaag een verslagje
 schrijf, omdat er in het toerismebureau vandaag geen plaats is (te veel volk,
 want weekend en voor de eerste keer slecht weer).
 De zotten vroegen hier 35 euro voor een nacht slapen. Als je uit een herberg
 of 'refugio' komt voor 10 euro, is dat echt superveel geld. De uitbater van de
 herberg beweerde echter dat het echt niet duur was en dat je in België enkel
 onder een brug zou kunnen slapen voor 35 euro. Vandaag was het veel beter.
 Ik had al een gereserveerde plaats in de 'refuge' en ik reserveerde om te eten om
 20u30. De barman zou mijn tafeltje vrijhouden (want weekend en veel volk in
 dat restaurantje en de bar). Zo grappig: toen ik toekwam lag een briefje aan
 een tafeltje met "reservado Natali" en bovendien spreken ze mijn naam 'ik weet
 niet hoe grappig uit. Ik ben rond de middag naar camping de Ordesa gegaan,
 waar een Vlaamse organisatie zit, om een bezoekje te brengen aan een Hollandse
 vrijwilligster, die ik een paar dagen geleden ontmoette. De wet van Murphy: ik
 zat er nog maar even of het begon te druppelen, wat later een stortbui en ik had
 voor 1 keer mijn regenvest niet mee. Ik maakte kennis met de keukenploeg en de
 monitoren. Rond 16u keerde ik terug naar Torla: gedaan met regenen en al veel
 veel koeler. Ik ben daar maar wat gaan rondhangen: winkeltje in en uit, een beetje
 op straat lopen en babbeltjes doen, want het bleef nog af en toe donderen en licht
 regenen. Geen moment om in de bergen te gaan rondlopen. Nu ja, ze hadden het
 voorspeld. Het is in ieder geval helemaal anders dan op de camino de Santiago,
 waar je normaal dag na dag verder trekt en waar je zo goed als geen bergen door
 moet. Het leuke is dat ze me in het dorp al beginnen kennen en dat ze zich al
 anders gedragen dan de eerste dag.
 Liefs y un beso, N.

vervolg op p. 35

'T IS WIJS OM WEER THUIS TE KOMEN (9)

'Foxx, ge gaat mij weeral niet geloven! 'k Weet het al op voorhand, maar 't kan me toch niet schelen. 't Is echt niet te doen!'

We zaten in het Pierkespark en Tjeef kreeg het weer. Als hij opgewonden raakt slaat zijn stem steeds over, wat een onberekend effect heeft op de spanning van mijn lachspieren. Bij dergelijke momenten, en die waren er de laatste tijd nogal vaak, moet ik me steeds bedwingen om elke vorm van hilariteit te onderdrukken.

Eigenlijk was het allemaal nogal rustig begonnen. Ergens midden voorbij zomer. Tjeef wou d' er even tussenuit want hij was een beetje overstuur geraakt van het vele werk. Even op vakantie. Niet met de vrienden of zo. Die planden immers zoals elk jaar een reis van tien dagen en tien nachten naar de Gentse Feesten. Neen, deze keer wou hij op zijn eentje met zijn duim naar de bergen van Frankrijk. 'Op zoek naar frisse lucht' zoals hij dat zei. En Mustapha uit de Reinaertstraat vertrok 's anderendaags naar Tanger. Die kon hem al een flink stuk meenemen. 't Zag er dus goed uit voor Tjeef. Hij had er zin in.

Twee dagen later stond hij al ergens voorbij Bordeaux. Mustapha had de ganse nacht gereden en dat zat Tjeef toch wel wat in de kleren. Even een tukje doen dacht hij en gezwind vleide hij zich neer in het groene gras langs de kant van de weg. Tot hij abrupt gewekt werd door een hels en oorverdovend kabaal. Dit kon niet waar zijn! Aan het voeteinde van zijn tengere lichaam was zonet een grote luchtballon geland.

'Hallo, ik ben blonde Tiny. Ga je met me mee?' vroeg het frêle meisje in de mand. Natuurlijk ging hij met haar mee want blonde Tiny was nog mooier dan het mooiste goddelijke monster dat hij ooit was tegengekomen.

'Ik ben Tjeef,' zei hij met overslaande stem toen ze samen met de ballon de lucht ingingen, 'Tjeef de Cowboy van de Brugse Poort in Gent.'

Blonde Tiny keek hem verbijsterd aan.

'Verdorie Tjeef, dit kan geen toeval zijn! Ik kom toch wel uit Sint Martens-Latem zeker?! Wij woonden daar in een villawijk en mijn ouders waren stinkend rijk. Twee jaar geleden heb ik alles en iedereen plots vaarwel gezegd en ben ik holder de bolder naar hier getrokken. Op zoek naar het geluk.'

Tiny op zoek naar het geluk. Hoe romantisch het leven toch kan zijn dacht Tjeef. Zijn tocht naar frisse lucht had hem zomaar gouden eieren in de schoot geworpen.

Ze vaarden boven de velden vol zonnebloemen en de groene wijngaarden van de Gascogne en in de verte zag hij reeds de witte toppen van de Pyreneeën.

'Kijk, daar woon ik.' En ze wees naar een wit huisje te midden van een grote wei. Er was ook een terras en daar zat volk.

'Ha Tiny, weer een schatje opgepikt langs de kant van de weg? Kom d'er gauw bij. We zitten aan de Pastis.' De glazen werden vol geschonken en iedereen werd vrolijk. Dit is nu eens leven als god in Frankrijk dacht Tjeef. Hier liggen de koeien en de boeren niet wakker van wat er zich in de wereld afspeelt.

Toen de drank op was en Tjeef bijna van zijn stoel viel kreeg blonde Tiny het lumineus idee om met de luchtballon naar het volgende dorp te varen. 't Was daar 'Bal Disco'. Iets wat ze in de streek nogal goed kenden. Als het werk tijdens de zomer stil lag tot de druiven rijp waren voor de pluk was het elk weekend wel ergens 'Bal Disco'. Dus zij d' er in vogelvlucht naartoe.

Op het dorpsplein stond een grote tent met lange rijen tafels vol eten en drank. De wijn vloeide hartelijk en iedereen zong uit volle borst de schlagers mee die de plaatselijke fanfare er ten beste gaf alsof hun leven d' er van af hing. 'Aux Champs-Élysées', 'Pour un flirt', 'J' attendrai', 'O La Paloma Blanca'. Het kon echt niet op. Sommigen kropen op de tafels en anderen eronder, lallend en vallend. De braspertij was compleet. Er was geen houden meer aan.

Tjeef werd wakker op de TGV richting Lille. Alleen. Zonder blonde Tiny. Zijn hoofd bonkte. Waar was Tiny? Hij wist het niet goed meer. Het enige wat in zijn geest nog daagde was dat ze bij het ochtendgloren met de ballon vertrokken was richting Bordeaux. Op zoek naar iemand. Ergens langs de kant van de weg.

'Awel Foxx, ge gelooft mij weer niet zeker? Ik zie het aan uw ogen.'

'Tjeef mijne maat,' zei ik, 't Is een mooi verhaal. Echt waar. Maar weet ge wat we gaan doen jong? We gaan d' er enen op drinken. 'k Zie u graag, Tjeef. Ge moogt dat nooit vergeten.'

Koen V.

1000 KINDEREN UIT DE BRUGSE POORT BETOGEN VOOR MEER VERKEERSVEILIGHEID

Dit was nooit gezien: 1000 schoolkinderen betoogden op 30 september 2011 voor meer verkeersveiligheid. In de weken ervoor hadden ze ijverig geknutseld aan een leuke affiche en het resultaat mocht er zijn! Deze actie was een organisatie van de Buurtraad Brugse Poort in samenwerking met Brede School. Alle 7 scholen uit de wijk stapten met groot enthousiasme in dit project. Wijk aan Zet leverde de middelen. Ze haalden het AVS-nieuws, jeugdjournaal Karrewiet en verscheidene kranten.

Aan alle overtredders

Er wonen **17.000** mensen in de Brugse Poort.

Zij hebben allemaal recht op **veilige straten.**

De openbare weg is geen racecircuit en geen verlengde van het caféterras!

1000 schoolkinderen riepen die zonnige vrijdag luid en duidelijk:
neem uw verantwoordelijkheid en **respecteer de verkeersregels.**

En wij hebben daar niets aan toe te voegen...

Danielle

DE VUILBAK VAN ONS KOMMEERKE

Is er hier nog iemand bezig met onze regeringsvorming? Hoeveel dagen zijn we nu al stuurloos? Iemand? En voelt ge u überhaupt ook stuurloos? Iemand? Wij niet in elk geval. We zoeken rap efkes op hoelang er eigenlijk al gezocht wordt naar een oplossing voor o.a. BHV (485 dagen, voor wie het nog wil weten) en huppelen vrolijk verder tussen de geel/zwarte vuilzakken. Mijn haar splitst vanzelf, niets dat zo makkelijk is.

Gouden Raed van de Zusjes Tijsebaert ...

Er is even een rustpunt in de berichtgeving van de zusjes wegens een spijtig voorval, zo bleek uit de mail die we van hen kregen.

We citeren, in 't schuin gedrukt:

“Met grote droefheid melden wij Ullie dat onze teergeliefde B-Ester (kip 1) zondag 18/9/2011 de pluimen horizontaal heeft laten hangen (liggen) in haar loop‘weide’. Ze lag zomaar dood. ‘s Morgens was ze nog dol enthousiast op het graan gesprongen, in de vooravond had ze echter, zo bleek bij onze thuiskomst, de teergeliefde geest gegeven. Na grondig onderzoek en een maandagavondse dissectie is gebleken dat ze waarschijnlijk haar kop te gulzig door de draad heeft gestoken. Een grote snee was zichtbaar op haar rug ... Met pijn in het hart hebben we haar gepluimd en het laatste klaarzettende (grote) ei geoogst. We hebben haar zachtjes neergevlid tussen de prei, de selder, de ajuin en de wortel waarna een heerlijke geur ons tegemoet kwam. Net zoals in vroeger tijden.

Deze avond hebben we van een lekkere B-Ester-vol-au-vent gesnoept. Het afscheid was warm en niet te versmaden. Bij deze rest ons nu nog een eenzame alleenslapende P-Ester (kip 2) en pas in het voorjaar zal ze opnieuw gezelschap krijgen van een nieuwe kakelverse B-Ester (kip 1.1).

We houden jullie op de hoogte van verdere nieuwigheden.”

Het zwarte schaap ...

Hoe moordend kan verveling zijn?

En roekeloosheid?

Eentje om over na te denken.

De mythologische (Griekse) Icarus vloog te dicht tegen de zon en dook in vrije val de wereld in. Smeet zich ongewild te pletter op onze aardbol. Keihard.

Kan een schaap zwarter zijn?

Eervolle vermelding ...

Een bijzondere vermelding gaat deze keer naar P. Onze vriend P. worstelt al jaren met een alles verlamrende hoogtevrees maar heeft deze uiteindelijk overwonnen door in een vliegtuig te stappen en er weer uit te springen. Met parachute weliswaar. Ook al was die overwinning eenmalig en breekt het koude zweet hem nog altijd uit als zelfs de dorpel van een deur nog maar te hoog is, het is en blijft een ferme prestatie. Niet te vergelijken met de tactiek van A.: eerst een straffe trappist drinken vooraleer de ladder op te stappen. Don't do this at home!

(Bovenstaand is genoteerd en gebaseerd op feiten, er is geen letter verzonnen; deze keer niet.)

Prangende Vragen ...

Hoe zit het nog met de vrouwen in deze wereld?

We kunnen multi-tasken. Probleemoplossend denken. Koken, vergaderingen leiden en een kind baren. Volwaardige politieke rechten hebben we ook gekregen. Pas in 1948, maar alas. Het feminisme dat is en blijft. Girl Power, penisnijd

en vaginamonologen. Het feit dat sommigen onder ons probleemloos rondhuppen op 10cm hoge naaldhakken verdient ook wel een vermelding.

Er lopen veel straffe madammen rond. Exact evenveel als dat er straffe gasten rondlopen.

En toch. En toch. Waarom maken we ons niet drukker over het feit dat wij vrouwen in de spreektaal nog steeds op één hoop worden gegooid met ‘de mannen’? Te pas en te onpas wordt er verkondigd: ‘er was zoveel man aanwezig’, ‘er komt zoveel man eten’. De verdwaasde blikken die je krijgt als je durft te vragen ‘hoeveel vrouwen er dan aanwezig waren’ of ‘hoeveel vrouwen er dan gingen komen eten’, zijn bijna grappig. Bijna. Het is een doodoener en de meeste mensen zijn er zich zelfs niet van bewust maar mij ergert het ma-te-loos. Ooit als eens een debat bijgewoond waar de moderator aan zijn enkel uit vrouwen bestaande panel zegt: ‘mannen we gaan eraan beginnen’? Juist. Dat zouden we intussen toch ontgroeid moeten zijn.

Ondertussen probeer ik stuntelig aan mijn schoenen-met-iets-hogere-hakken te wennen. Geplette tenen, kramp in mijn kuit (én tenen), een verhoogd risico tot enkelblessures en een kat die profiteert van mijn pas verworven traagheid ... op mijn 80 jaar zal ik misschien aan mijn metekind kunnen vertellen dat ik ‘in het jaar dat we geen regering hadden’ mijn eerste hoge schoenen kocht maar éérs moeten we iets doen aan die mannentaal verdomme!

De mens en zijn taal ...

Ofte taalkwesties.

Deze keer een tip.

Woorden die u beter niet uitspreekt bij het nuttigen van een simpele broodmaaltijd. Tenminste als u niet wilt dat en/of uw krant en/of uw tafelgenoot delen in uw simpele broodmaaltijd. Mijdt ‘linguïstisch, boschampignons en persiflage’ in uw conversatie.

Succes verzekerd.

Zijt ge lomp ...

... als ge bij het doorgaan na een begrafenis uw vrienden dag zegt met een ‘t was plezant, merci voor uw compagnie’?

... als ge aan een zelfverkondigd medium zegt dat ge dacht dat hij eerder een L of zelfs XL was?

... als ge ostentatief uw kilo’s gazet bij elkaar raapt en aan een ander tafel gaat zitten omdat ge echt alleen wilt zijn?

... als ge niet in stilte kunt niezen?

... als ge iets voor middernacht bij uw burea aanklopt, zegt dat ge gaat slapen en vraagt of dat een probleem is voor de geluidskwaliteit van hun feestje?

Wist je dat ...

... een varken altijd op zijn rechter zijde slaapt?

En smurfen door een sleutelgat kunnen?

tekst: Els

Hola
Ik keer bijna terug; nu nog maken
dat mijn 'boarding pass' afgedrukt is, dat mijn bagage de
15kg niet overschrijdt en dat ik mijn vlucht tijdig neem.
vandaag ben ik aangekomen in Astorga en heb ik even de
tijd om een laatste verslagje te schrijven.
Hier in de herberg werd ik ook schitterend onthaald. Ik heb
nu een kamertje op de bovenste verdieping voor mij alleen en
sinds deze namiddag nog een paar beten bij. Ze beweren
hier dat het 'chinchies' zijn, dus alles wordt morgen ontsmet
en gewassen, want van 'chinchies' zijn ze hier niet zo zot.
Maar voor wat hoort wat: morgen help ik kuisen en zit ik
in de namiddag aan het onthaal voor de pelgrims. Maar het
heeft ook zijn mooie kanten. Er is feest in Astorga en om
24u. is er vuurwerk. Jiepie. Voor de laatste dagen: feest! De
dagen voordien (ik denk: woensdag, donderdag en vrijdag)
wandelde ik op de Camino de Santiago, en dan nog wel
op één van de steilste stukken in Montes de Leon (geen
hoge bergen, max. 2000m) en in dat stuk passeer je ook de
hoogste herberg op bijna 1500m hoogte.
Nu ga ik nog twee dagen 'relaxen', een paar indrukken
laten bezinken en horen hoe het met de andere pelgrims
gaat. Het zal kriebelen om niet opnieuw te vertrekken. En
het zal zeer doen om terug te moeten keren naar België.
niet omdat ik jullie niet één beetje mis, maar omdat ik
het land en het avontuur zo ga missen. Vooral het op een
bureau zitten, zal behoorlijk zwaar worden.
Nu is het tijd om naar een concertje te gaan luisteren.
Sorry mensen.

maandag 22 augustus 2011 23:12

Ons
Hasp
Brug
9000

— EDICIONES POSTAL INTER, BURGOS (ESPAÑA)
Prohibida la reproducción

Liefs en tot in België, Nathalie

BINK VAN DE MAAND

foto: Paul